

Introducció

És un fet que la darrera encíclica del papa no ha sigut acollida amb gran interès mediàtic. Tampoc ens ha d'estranyar: l'encíclica cau sovint en la generalització, l'ambigüitat, a voltes l'excessiva superficialitat en l'abordatge de qüestions complexes.

Cal dir, en aquest punt, que la manera de fer del Papa Francesc en el seu pontificat obeeix a la voluntat de diàleg amb el món: un món on el ràpid avenç de la secularització dificulta cada vegada més l'encaix entre *posicions materialistes* i les *creences o posicionaments sobrenaturals* com tenim els cristians.

No és exactament aquest precisament l'origen del conflicte entre sant Francesc d'Assís i el seu pare Bernardone? No és en definitiva un **conflicte de diàleg** perquè no es poden entendre a causa de les visions contraposades?

Per tant, la superficialitat amb què el papa Francesc tracta segons quins temes, com en el cas que ens ocupa (**la fraternitat universal**), parteixen més d'una idea de trobar un punt comú a partir del qual organitzar el debat social entre el món secular i el món espiritual que no pas a oferir un aprofundiment doctrinal en aquest camp concret. Faria bé d'entendre's *Fratelli Tutti* com la recerca d'un lloc comú: ¿qui no desitja l'amistat, el poder entendre's amb els altres sense hostilitats, gaudir de l'ajuda mútua desinteressada...? En el fons, aquest document és una crida a la bona voluntat dels homes per posar-se en disposició de practicar l'amistat generosa i enfortir-la amb el tracte. **Talment com va fer el bon samarità, i aquest sí que element central del text.**

Lectura i ressonàncies de Lc 10, 25-37

Punt de reflexió: depèn com es presenti, la fraternitat no agrada tothom i no agrada perquè incomoda però és que incomodar també és una actitud cristiana, en especial quan es pretenen posar de manifest les desigualtats existents i, en el cas que ens ocupa, si cal fraternitat és que no n'hi ha o, de ser-hi, és incompleta. Ara bé, la fraternitat des d'un punt de vista cristià ha de partir necessàriament de l'experiència de Déu i possiblement l'escena del judici final de l'Evangeli de Mateu és on millor ho exemplifica quan Jesús conclou: "Us ho asseguro: tot allò que feieu a un d'aquests germans meus més petits, a mi m'ho feieu". En la mateixa línia es trobaria l'episodi de Santa Clara davant el mirall en què, lluny de buscar que li retorni la seva pròpia imatge per adornar-la i empolainar-la, estava cercant la imatge de Jesús per identificar-s'hi i unir-s'hi íntimament en la pobresa, la humilitat i la caritat. **Ser com Ell per actuar com Ell.**

V. W. Van Gogh, *El bon samarità*

El fonament dels consens

Ara bé, els problemes rarament apareixen a la superfície. Seria fàcil assumir que en l'interior de cada persona existiria una predisposició natural a la fraternitat. Però les relacions humanes es tensionen a mesura que les aproximacions entre persones són més estretes, indesitjades, imprevistes, heretades de contextos que eren previs a nosaltres i no volem assumir... els matisos són gairebé infinits.

Recomanem el capítol 6è de l'encíclica titulada: "Diàleg i amistat social" i en especial l'apartat "el fonament del consens". L'accent hauria de caure aquí sobre una idea central: "si una cosa és sempre convenient per al bon funcionament de la societat, ¿no és perquè al seu darrere hi ha una **veritat permanent**, que la intel·ligència pot captar?" (212). Ens demanem aquí: Existeix *la* veritat? En el diàleg amb el món, és el relativisme el pressupòsit necessari per a la tolerància? Tenir tolerància i respecte significa que totes les opinions són equivalents? L'autèntic problema és el de la **veritat**.

Per als cristians la veritat està en Jesús de Natzaret que va dir: "Si us manteniu fermes en la meua paraula, realment sereu deixebles meus; coneixereu la veritat i la veritat us farà lliures" (Jn 8, 31-32) Com digué J. Ratzinger: *Els cristians tenim una altra mesura: el Fill de Déu, l'home veritable. Ell és la mesura del veritable humanisme. No és «adulta» una fe que segueix les ones de la moda i l'última novetat; adulta i madura és una fe profundament arrelada en l'amistat amb Crist. En Ell coincideixen la veritat i la caritat. En la mesura en què ens acostem a Crist, també en la nostra vida, la veritat i la caritat es fonen.*